

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

בס"ד • ז' אדר ה'תשפ"ה שבת זכור פרשת תצוה • גיליון 1500 • בא לשמור על קדושת הגליון

כניסת שבת: י-ם 17:03 ת"א 17:21 חיפה 17:13
 ציאת שבת: י-ם 18:18 ת"א 18:20 חיפה 18:18

נכון לעכשיו
הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

צורך במנהיגות רוחנית לאומה

תפקיד הכהן הגדול לכפר על כל עם ישראל ולהאציל מרוחו הטובה על האומה כולה, באהבה. כפי שמברכים הכהנים יום יום "אשר קידשנו בקדושתו של אהרן וציונו לברך את עמו ישראל באהבה". ואכן שני תכשיטים ובהם שמות כל שבטי ישראל היו על בגדיו. החושן, שהיו משובצים בו שתיים עשרה אבנים טובות, כל אחת שונה מחברתה, ועליהן חרות שמות השבטים ככתוב "האבנים תהיין על שמות בני ישראל שתיים עשרה על שמותם פיתוחי חותם איש על שמו תהינה לשני עשר שבט" (שמות כח כא). החושן היה מונח על לבו של הכהן הגדול ככתוב "ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחושן המשפט על לבו כבואו אל הקודש לזכרון לפני ד' תמיד" (שמות כח, כט). והתכשיט השני - אבני השם שבאפוד, על הכתפיים, וגם עליהם היו חרות שמות שנים עשר השבטים ככתוב: "ולקחת את שתי אבני שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל ששה משמותם על האבן האחת, ואת שמות הששה הנותרים על האבן השנית כתולדותם... ושמות את שתי האבנים על כתפות האפוד אבני זיכרון לבני ישראל ונשא אהרן את שמותם לפני ד' על שתי כתפיו לזכרון" (שמות כח ט-יב).

עם ישראל כולו על שבטיו וגוונים, עד האחרון היהודים, מונח על לבו ועל כתפיו של הכהן הגדול לזיכרון לפני ד' תמיד. הלב מרמז לנו על האהבה הגדולה והכתפיים מרמזות לנו על האחריות המוטלת על כתפי הכהן הגדול.

נכון לעכשיו, כבר ביציאת מצרים היו לעם ישראל שני מנהיגים: משה רבנו, המנהיג המדיני שהוליך אותנו במדבר, ומסר לנו את התורה ושפט את ישראל. ולידו אהרן הכהן אחיו, שהאציל מרוחו הטובה על האומה, "היה אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרב לתורה" (פרקי אבות א) גם בבית ראשון ובבית שני היו לנו כהנים גדולים שחלקם האציל מרוחו הטובה על המנהיגות המדינית. דהיינו על המלכים ועל האומה כולה.

בדורנו דור התחיה הלאומית וקיבוץ הגלויות, ככל שאנו מתקדמים במעלה הדרך לגאולה השלמה, אנו נתקלים בקשיים וסיבוכים מבית ומחוץ. דווקא לעת הזאת אנו זקוקים למנהיגות מדינית אחראית חזקה וחכמה שתדע להנהיג את האומה אל היעדים והמטרות שלשמה היא נוצרה, וליד המנהיגות המדינית אנו זקוקים כאוויר לנשימה למנהיגות רוחנית ומוסרית שתאציל מרוחה על האומה ומנהיגיה, דוגמת הכהן הגדול. זכה דורנו והקב"ה השותל בכל דור ודור את הנשמות לצרכי הדור שתל את נשמות הגדולה והטובה של הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל, שהוא בבחינת הכהן הגדול של דורנו, והדורות שיבואו אחריו, אשר נשא על לבו ועל כתפיו את האומה, אהב אותה אהבה בלי גבול, כשם שהקב"ה אוהב את ישראל וכפי שאנו מברכים "הבוחר בעמו ישראל באהבה" והנחיל לנו את האורות המאירים את דרכינו ואת נשמותינו ונשמות הדורות שיבואו אחרינו עד בוא גואל צדק במהרה בימינו. ולא ירחק היום ואורותיו של הרב זצ"ל יאירו באהבה ובאמונה לכלל ישראל על שבטיו עדותיו וזרמיו השונים ויתגלה לעין כל ויתקיים בנו "אור חדש על ציון תאיר ונוכח כולנו במהרה לאורו".

ל' חשוון תשפ"ה

50 שנה למכון מאיר

ראיונות עם בוגרי המכון - אפי איתם,
 אורית סטרוק, הרב יגאל לוינשטיין
 בעמודים 4-5

אבן החושן האבודה הרב אורן טרבלסי / 7	30 שנה של קיצוניות הרב חגי לונדון / 9
אלי אלי למה עזבתני הרב ליאור לביא / 8	התורה והתפילה - האנרגיה של העולם הרב אברהם אנגל / 10
שתו ושכרו דודים הרב אייל ורד / 11	סיפורו של נריה הרב יואב מלכא / 12
העם עם החטופים הרב שלמה אבינר / 16	לובשים תחפושת אורית דהן / 14

פרטי חשבון לתרומה: בנק מזרחי 20
 סניף כנפי נשרים 539 | חשבון 128018
 טלפון לתרומות: 02-6461328

פרטים נוספים בעמוד 3 <<

תורמים למכון מאיר
 זכר למחצית השקל

לזכור ולא לשכוח – יהודים, תתפללו לגשם!

ויש עניינים שמקיפים וחובקים אותנו, ואין דרך "להימלט" מהם, לא תודעתית ולא מעשית, נרצה או לא נרצה: עמלק ומעלליו, או הקשר המורכב והנצחי שלנו עם אבינו שבשמים (זכור אל תשכח את אשר הקצפת), וגם, ואין לא? – ירושלים: **"אם אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמִינִי, תִּדְבֹק לְשׁוֹנִי לְחִכִּי אִם לֹא אֶזְכְּרֶיהָ."**

"פעם אחת יצא רוב אדר ולא ירדו גשמים..."

בפורים עברנו מהפכה של זהות עמוקה, וגם של מציאות מעשית כעם וכיחידים – מתורה שבכתב ונבואה, לתורה שבעל פה שעיצבה אותנו מחדש לנצח. הסיסמה "כנוס את כל היהודים" המפורדים ומפורזים, הפכה ל"צו 8" המעשי והרחב ביותר לכל הדורות: "קִיְמוּ וְקַבְּלוּ הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל יָרֵעָם, וְעַל כָּל הַנְּלוּיִם עֲלֵיהֶם, וְלֹא יַעֲבוּר... בְּכָל דּוֹר וָדוֹד, מִשְׁפָּחָה וּמִשְׁפָּחָה, מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר וְעִיר". **הזהות ה"יהודית" הקולקטיבית, והערבות ההדדית המעשית**, נחקקו מאז בנשמותינו לעד.

לכן, בימים ובשבועות הקריטיים הללו, חובה עלינו לזכור ולא לשכוח, בלב ובפה, בהכרה ובמעשה, את מצב אחינו שבשדות, החקלאים, החוואים, המתגוררים בספר ומפריחי המדבר – ולהתפלל ממש מעומק הלב על הגשמים העצורים! על ארץ ישראל היבשה, על הגידולים הגוועים מצמא, ובעיקר על הקשר החי והקרוב שבינינו לאבינו שבשמים, שהגשמים הם "מדד" לו. ננסה יחד להפשיר את הלבבות המטושטשים מתרדמת החורף והמלחמה, ולפתוח אותם לשוועת "אדם ובהמה". נאמין שקרוב ה' לקוראיו באמת, כי הוא מחכה ומצפה עוד יותר מאיתנו לגאול אותנו: "וְלָקַח יְהוָה לְחַנּוּכָם, וְלָקַח יְרוּם לְרַחֲמָם... אֲשֶׁרִי כָל חֹכֵי לֹ" (ישעיהו ל').

לשאלות באמונה, עצה והדרכה: amirduman@gmail.com

יש בסיפורים בסוף התפילה "שש זכירות" או "עשר זכירות". הזכירות הללו מתחלקות לשלוש קבוצות: **א.** חלקן מופיעות כציווי "עשה", כמו: "זכור את יום השבת לקדשו". **ב.** חלקן רק כ"לא תעשה" – "רק השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראוי עיניך ופן יסורו מלכך כל ימי חייך, והודעתם לבניך ולבני בנך, יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחרב". **ג.** ויש "זכירות" הבאות בכפל ציווי: **"זכור אל תשכח את אשר הקצפת את ה' אלקיך בְּמִדְבָּר!"**, וכמובן מצוות היום: **זכירת מעשה עמלק: "זכור... לא תשכח"**.

ולכאורה הדבר מפליא מאוד! אם ה"עשה" לזכור כבר כולל בתוכו איסור שכחה, או שלאידך גיסא – האיסור לשכוח ממילא כולל חובה לזכור – מדוע יש מצוות בהן חוזק העניין בכפל חיובי ושלילי גם יחד? ואם נאמר שיש סיבה טובה לכפול במצוות מסוימות, גם לזכור וגם לא לשכוח – מה זה מלמד על המצוות האחרות, בעלות הניסוח החיובי או השלילי בלבד? אם נמשיך קו מחשבה זה, יופיע רעיון מעניין ביותר! **המצוות הכפולות מלמדות שהקב"ה ביקש "לסגור הרמטית" את הנושא, ללא כל פתח או הקלה:** כך בעניין עמלק, וכך גם ביחס לזכירת היותנו עם קשה עורף, ואהבת ה' אותנו בברית עולם מוחלטת למרות הכול. **ואילו הנוטרות, יש בהן שחובה לזכור, אבל מותר לשכוח קצת, ויש שלהיפך – אסור חלילה לשכוח, אבל לא תמיד מוכרחים לזכור...**

נשמע משונה? הסיבה לכך היא, כמובן, ש"ידיעת ההפכים אחת" אצלנו, ו"זכור, אל תשכח!" מובן לנו כפעמיים אותו הדבר. אבל זה לא נכון! גם הגמרא (מגילה יח) מדייקת ומבחינה: "זכור" – יכול בלבד? כשהוא אומר: **"לא תשכח, הרי שכחת הלב אמונה. הא מה אני מקיים 'זכור' בפה"**. "לב ופה" הם לא רק כפל איברים כמו "יד ימין ויד שמאל", אלא **שני עולמות, שני מרחבי חיים בעלי אופי ייחודי ותפקיד שונה**. ה'לב' הוא האטמוספירה, **יסודות ההכרה והזהות** העמוקים, לאורם אנו מכוונים את כל חיינו. ה'פה' הוא **התרגום המעשי** של אותם האידיאלים בחיים שבפועל, יום יום ושעה שעה. לכן יש "זכירות" שעיקרן עיצוב הזהות הישראלית, כגון מעמד הר סיני, אך אין להן צורך בוער בתרגום מעשי, כגון קריאה יומית של עשרת הדברות. ויש "זכירות" שתפקידן לעצב את המציאות היומיומית שלנו, כגון מעשה מרים (שמירת הלשון!) ושבת, אך הערך הכללי שלהן בזהות היהודית נבנה מאליה מתוך הצד המעשי, ולא נדרשת בהן התעוררות מיוחדת של "לא תשכח".

בימים ובשבועות הקריטיים הללו, חובה עלינו לזכור ולא לשכוח, בלב ובפה, בהכרה ובמעשה, את מצב אחינו שבשדות, החקלאים, החוואים, המתגוררים בספר ומפריחי המדבר – ולהתפלל ממש מעומק הלב על הגשמים העצורים! על ארץ ישראל היבשה, על הגידולים הגוועים מצמא, ובעיקר על הקשר החי והקרוב שבינינו לאבינו שבשמים, שהגשמים הם "מדד" לו.

הגיליון מוקדש לעילוי נשמת

לאה אליהו ע"ה

נפטרה ה' באדר תשע"ד

תנצב"ה

ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר (מגילת אסתר)

מכון מאיר שמח להזמין את הציבור ליום עיון לקראת

פורים

שיעסוק גם במשנתו של מו"ר הרב **צבי יהודה זצ"ל** במלאות ארבעים ושלוש שנים לעלייתו לגני מרומים

יום העיון יתקיים אי"ה ביום שלישי י"א באדר תשפ"ה בבית המדרש הישן במכון מאיר

בחסות משפחת ונגרובסקי לע"נ האב זליג ז"ל והאם שרה ע"ה

12:30 הרב איסר קלונסקי שליט"א

מתלמידיו של הרב צבי יהודה / בבית המדרש הגדול

13:15 מנחה

14:15 הרב איל ורד

15:15 הרב ראובן פיירמן

16:15 הרב אשר בוחבט

17:00 מנחה

17:16 הרב יורם אליהו

18:00 הרב שמעון בן ציון

18:45 הרב רן בן-משה

19:30 ערבית

20:30 הרב צבי נחשוני

בואו בשמחה – פורים ללמד

תורמים למכון מאיר זכר למחצית השקל

כל התורם למכון מאיר
מבורך מן השמים ושותף להפצת התורה
באהבה ואמונה ולקירוב רחוקים
בברכת פורים שמח לכם ולכל בית ישראל
מלא 'באהבה ואמונה'
הרב דב הכהן ביגון

פרטי חשבון לתרומה: בנק מזרחי 20
סניף כנפי נשרים 539 | חשבון 128018
טלפון לתרומות: 02-6461328

לציון חמישים שנה למכון מאיר, ושלושים שנה לעלון פנינו לבוגרים של המכון - אנשי ציבור המוכרים היטב בעשייתם הברוכה למען עם ישראל - שיספרו על מקומו של מכון מאיר בחייהם ובפועלם. ועל דעתם על מגמות התשובה בימינו

תת-אלוף והשר לשעבר אפי איתם

בוגר מכון מאיר

כיצד הגעת למכון מאיר ומה הוא תרם לך?

אחרי מלחמת יום הכיפורים החל אצלי שינוי, שנים מספר אחר כך בהקשר של מפקדי השדה הצעירים, (הייתי אז מ"מ) עלתה בי ההבנה שיש משהו עמוק שצריך לחקור "נחפשה דרכינו ונחקרה" - לא מובן מאליו ולא פשוט שאדם מוכן למסור את חייו ולצאת לקרב. צריך איזו אמת שאדם שנכנס לגיא צלמוות לא ירא רע, כדוד המלך. מה עומד מאחורי זה, יש צורך גדול לברר זאת בהקשר המוסרי, הערכי וכד' ובכלל מהי המדינה, מהו הצבא ואיך הם נוגעים בי. לא ידעתי שיש מקום שאפשר לשאול שאלות ובודאי לקבל תשובות...

יחד עם זאת, גדלתי בקיבוץ עין גב, ושם ראיתי את התממשות האידיאלים מול הסורים שהלחימה מולם היתה קשה. הקיבוץ היה מוצב צבאי על כל חלקיו, ותחת האש הסורית חברי הקיבוץ נלחמו עליו, באומץ לב ובגבורה. עם כל הסיכון היה אבי יוצא לדייג בכנרת ללא פחד ובהשלמה שזאת מנת חלקנו. קיבוץ עין גב היה גם קהילה מקובצת ומגובשת, שהאנשים בה קמו ועשו, בלי שאלות, ובלי לברר את המובן העמוק של חייהם. עין גב היתה מעין סרט אילם של אחריות הדדית, של גבורה, של ערכים כמו "שלי שלך שלך שלך"... כך גידלו אותנו בקיבוץ, בלי אומה.

מכאן ברור שכאשר הגעתי למכון מאיר, לא עברתי שום מהפך, כפי שרבים חשבו ושאלו, זה היה המשך ישיה, זה היה פסקול לסרט האילם שבתוכו גדלתי, ושהתחיל לדבר...

הייתי בין התלמידים הראשונים, אם לא הראשון, שהגעתי למכון מאיר אחרי שהייתי מפקד סיירת גולני. זוכר שיצאתי מהלימודים מהבניין של מכון ליפשיץ, ובחוץ עמד הרב ביגון, חיך חיוך גדול וחייב אותי...

בהמשך הדרך, כיוון אותי הרב צבי יהודה זצ"ל והמשכתי את לימודי במרכז הרב.

איך הדברים משפיעים על דרכך הציבורית וכיצד הם משתלבים בתהליך התשובה באומה?

לפני כחודש הייתי אצל הרב ביגון. הייתי עד לגל תשובה גדול מאוד והבנתי שאסור לתת להזדמנות הזאת לחמוק מתחת ידנו. שער תשובה ענק נפתח. אנשים שחוזרים מהשב, ואנשים עם שאלות קשות, מביאים אותנו ל"נחפשה דרכינו ונחקרה", נחפש וגם נחשוף את אותה נפש יהודית לאומית שתשיב לנו את הזהות שלנו.

לפני המלחמה הנוכחית, יצאנו אשתי ואני לגני התערוכה

בתל אביב. חברנו לראש יהודי. היה ערב יום כיפור, ואני שמתי בטבעיות את הקיטל וירדנו לכיכר להתפלל, כיכר העיר תל אביב זה חמישים שנה. ואז, התפתחה תגרה, ממש בערב יום כיפור, העיפו את הכיסאות שלנו, צעקו לעברנו - לא תתפללו, ובאמת לא איפשרו לנו להתפלל, ובסוף התפללנו בבית כנסת סמוך. באותו רגע אישתי מילמלה "על זה לא ימחלו לנו בשמים"...

מי שאינו מבין שאנחנו צריכים תחקיר של עצמנו בבחינת "נחפשה דרכינו ונחקרה" לא יבין שתחקירים ועוד תחקירים חיצוניים לא יובילו לשום מקום.

מכון מאיר הוא כלי לנפש הפרטית והכללית. אמרתי לרב שצריך להכין רחבות גדולות בארץ, שעל כל לומד תורה שיהיה שם יאחזו עשרה אנשים בכנף בגדו. ולי נראה שזה מה שהולך לקרות. הדתיים צריכים להיות אלו שפותחים את השער, להחזיר את עצמנו לתורה עמוקה ורחבה כדי שאנשים יוכלו להתחבר אליה ולהיות מוארים בתוכה.

את ההתנתקות מגוש קטיף אני רואה כאם כל חטאת. עמדתי אז בראש המפד"ל. היו רגעים שהציונות הדתית עמדה בפני מתן גט כריתות לצבא, למדינה, לכל סמליה ולכל מה שייצגה. כשיצאנו מנצר חזני נופפו לנו לשלום, מכיסופים. כיו"ר המפלגה של הציונות הדתית אמרתי שמכאן עלינו להמשיך בדרכנו, דרך התורה של הציונות הדתית, קרי, חיי האומה הם חיי קודש! ואת העוצמה הזאת צריך להנגיש דווקא לאנשים שאיבדו את דרכם. דווקא להם צריך להנגיש תורה גדולה ומאירה שתהיה מקור הצלה ועוצמה וממנה אפשר להיבנות. דרכו של הרב דב ביגון, עם החיוך והנועם והארת הפנים, זו השיטה הנכונה לעשות זאת וזה הסטרט-אפ.

אנשים המזומים ומבולבלים היום אבל הם אינם מיואשים. מתוך השבר הזה יש קריאה לגדלות, למשמעות, להקמת יישובים. והכי חשוב לזכור שבהעדר משמעות יש ייאוש.

דווקא הרקע הקיבוצי מאפשר לי להבין שאנחנו בשום אופן לא באים כשופטים אלא כאחים. אנחנו אומת משפחה. אומת משפחה אינה יכולה לשמוח לעולם כל עוד אחד מבניה סובל. אנחנו מחלצים חטופים כי הם האחים שלנו.

משפחות החטופים מזכירות לנו את האחוה. כולנו - בני איש אחד אנחנו.

האחוה צריכה להיות הבסיס שקושר אותנו זה אל זה. כמו "ויגש יהודה", אף שהיו עימותים קשים ביותר, בכל זאת הוא ניגש. עצם זה יוצר את הפגישה המונעת על ידי האחוה, לא כמו פטרון של אמת מול מסכן שצריך אמונה. אלא כאח לאח. מעשית, אני משתדל לעשות את הפגישות שבבסיסן עומק, כנות וקשר טוב. כי פגישה נכונה היא דרך שיוצרת אחוות משפחה.

השרה אורית סטרון

בוגרת מכון מאיר

מהו מכון מאיר בשבילך ובמה תרם לך בהמשך דרכך?

התחלתי את דרך התשובה שלי בגיל 16 וחצי, וכשחיפשתי מקום ללמוד בו, במקביל ללימודי התיכון שהייתי מחויבת להם, גיליתי את שיעורי הערב במכון מאיר. אני זוכרת אולם גדול ומלא באנשים מכל הגילאים והסוגים, ובכל ערב רב אחר שמוסר שיעור, בעיקר שיעורי אמונה.

שתי תובנות מרכזיות קיבלתי מהשיעורים האלה: הראשונה - אני לא לבד, ואני לא כל כך משונה, יש עוד אנשים רבים שמגיעים מהעולם החילוני ועושים את הדרך אל היהדות. והשנייה - היהדות היא תורה שלמה וסדורה, בנויה נדבך על גבי נדבך, זה לא רק חוויות ורגשות של אמונה, ולא רק עשה ולא-תעשה של הלכה, אלא תורה סדורה שלימוד היא צריכה. החיבור של שתי התובנות האלה יחד, בנה אצלי את הביטחון בדרך התשובה, דרך רחבה וסלולה שעליה הולך עם רב, גם אם כל אחד מאתנו צריך לסלול בתוכה את דרכו-שלו הייחודית.

מאוחר יותר הכרתי גם את מכון אורה, כשהיה עוד בחיתוליו: חדר לא גדול וסביב השולחן שבמרכזו יושבת חבורת בנות צעירות ולומדת בצוותא עם הרבנית רבקה שפירא. בלימוד הזה, שעל פי רוב היה, כך זכור לי, במסילת ישרים, יכלה כל אחת מהבנות לתרום את חלקה, להעמיק פנימה ולשתף ממחשבותיה, אמונותיה, חיפושיה, ונוצר סוג של דיבוק-חברות ותחושת שייכות וחיבור פנימי עמוק מאד לתורה, משל היתה התורה ה"מנטורית" של כל אחת מאתנו.

למעשה שני החדרים הללו: האולם הגדול והגדול של מכון מאיר, והחדר הקטן והאינטימי של מכון אורה, היו עבורי שני סוגים של "בית מדרש": בית מדרש שמחבר אותי לציבור גדול ולתורה גדולה - התורה הגואלת. ובית מדרש קטן שמחבר אותי לעולם הפנימי שלי, ומלמד אותי כיצד להעמיק בקשר האישי שלי עם התורה ועם ריבונו של עולם. שני האלמנטים האלה מלווים אותי מאז בכל אשר אלק, וגם בדרכי הציבורית: החיבור לציבור הגדול ולתורה הגדולה שאני זוכה לייצג ככנסת ובממשלה מחד, וההתבוננות פנימה מתוך דרישה עצמית לתום לב, לנקיון כפיים, לטהרת המחשבה, לאמת, ליושרה ולמידות טובות מאידך. כולי תפילה שאצליח להישאר נאמנה גם לזה וגם לזה.

כיצד את רואה את התפתחות התשובה באומה, עכשיו ובעתיד?

הקב"ה זיכה אותי להיות אחראית באמצעות המשרד החשוב שהופקדתי עליו, למיזמים רבים שנותנים מענה לציבור המחפש את דרכו אל היהדות. בתוקף תפקידי זה, אני מקיימת סיורים ומפגשים במפעלי הזהות היהודית שלנו, ונפעמת לגלות את עוצמת הצימאון, את היקפו, את החיפוש, ואת תחושת השייכות של חלקים נרחבים כל כך בעמנו אל הקב"ה, אל תורתו ואל מצוותיו. מדובר ממש בתופעה רחבת-היקף של תשובה מאהבה, משייכות, מחוויית אמונה עמוקה, דומה שהחוויות המטלטלות של תקופת המלחמה - הביאו להתפרצות גלים אדירים של אמונה, בקנה מידה לאומי ממש. אני מאושרת בזכות שנפלה בחלקי, ומתפללת לקב"ה שזוכה לסלול עבור העם שלנו את אותם שני מסלולים שאני זכיתי לקבל במכון מאיר: המסלול הרחב של התחברות לתורה הגואלת, והמסלול האישי עבור כל אחד - מסלול התשובה המיוחד והמתאים עבורו.

הרב יגאל לוינשטיין

ראש המכינה הקדם צבאית בני דוד בעלי, אותה הקים עם הרב אלי סדן
בוגר מכון מאיר

מה מכון מאיר תרם לך בראשית דרך ביהדות, וכיצד הדברים משפיעים על דרך הציבורית עד היום?

במכון מאיר נולדתי מחדש. פעם ראשונה בלונדון היתה לידידת הפיזית, פעם שניה במכון מאיר זכיתי ללידה רוחנית.

בלימודי במכון פגשתי את תורתו הפלאית של הרב קוק, כוזרי, מהר"ל והם אלה אשר עיצבו את כל עולמי הרוחני.

כיצד אתה רואה את התפתחות התשובה באומה, עכשיו ובעתיד?

יש תשובה פרטית והיא מתרחשת כשהאדם מרגיש בתוכו ריק רוחני פנימי אשר דוחף אותו לחפש מענה.

יש תשובה כללית שמתרחשת מלמעלה למטה, שכן הרגש הלאומי בישראל כולל גם את הרגש היהודי, ולכן כשיש התעוררות לאומית (כמו במלחמה) מתעורר גם הרגש היהודי והוא מעורר נשמות רבות להתקרב ולהתחזק.

הרב יורם אליהו
ר"מ במכון מאיר

מתורת החסידות נתיבות שלום לפרשה

זכור

הנצחיות שבזכירה

"זכור את אשר עשה לך עמלק..." לא תשכח", וביאורו חז"ל 'לא תשכח' - בלב, 'זכור' - בפה. נמצא שמצווה זו ישנה במחשבה, בדיבור ובמעשה. את החלק המעשי אי אפשר לקיים כרגע, כי זה יהיה רק 'בהניח ה' לך מכל אויבך מסביב', אבל שני החלקים האחרים של המצווה ישנם גם בזמן הזה, וכמו שבחלק המצווה בפה משקיעים את כל ההידורים בקריאה, כך החלק של המצווה שבלב צריך שיהיה בכל ההידורים, בפנימיות הלב.

ולכאורה מדוע צריך דווקא לזכור את מלחמת עמלק, יותר משאר ניסים שעשה לנו הקב"ה? שואל הנתיבות שלום, והוא מסביר: יש ניסים שנעשו לזמנם, הם אינם ניסים נצחיים, אותם אין חיוב לזכור, אבל יש זכירות שהן נצחיות וישראל חיים איתן תמיד, כך עמלק הוא שורש פורה ראש ולענה של כל הבריאה, ובכל דור יש חלק הרע בקרב האדם המתפשט מעמלק, ותפקידו של היהודי לעקור את הרע, שזוהי מצוות מחיית עמלק בפשטות. והזיכרון הזה צריך להיות בכל ההידורים, לזכור שיש לעקור את הרע, כי תכלית הבריאה היא רק טוב ותפקידנו לגלות ולהאיר את הטוב הזה.

מוסיף הנתיבות שלום, שזה תפקיד כל הזכירות שאנו מצווים לזכור, הן נצחיות. כך בזיכרון יציאת מצרים שנאמר, "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך", שכן עם ישראל חי תמיד עם יציאת מצרים.

גם השבתות והימים הטובים הם זכר ליצי"מ. ויש בזה, גם עניין כללי של כללות ישראל שיצאו לחירות, וגם עניין פרטי לכל אחד ואחד, שהקב"ה נתן כוח לכל יהודי להשתחרר מהרע, מהמצרים ומהיצר שלו ולהתגבר עליו. כך גם זכירת מתן תורה, "יום אשר עמדת לפני ה' אלוךך בחורב", הוא נצחיות, בכל יום ובכל שעה הקב"ה נותן את התורה, ולכן מברכים 'נותן התורה' ולא נתן התורה, כי הקב"ה נותן תמיד.

**עמלק הוא שורש פורה
ראש ולענה של כל הבריאה,
ובכל דור יש חלק הרע
בקרב האדם המתפשט
מעמלק, ותפקידו של
היהודי לעקור את הרע,
שזוהי מצוות מחיית עמלק
בפשטות.**

את התורה לישראל, ותמיד יש לישראל את ההארה והיניקה מקבלת התורה. כך גם ביחס לשבת שנאמר, זכור את יום השבת לקדשו, בכל יום ויום צריך יהודי לזכור את השבת. עניין זה מיוחד לעם ישראל. הזיכרונות הנצחיים הללו שהם חיים איתם, הם עמהם תמיד. לגויים אין עבר ואין עתיד, וכל חייהם סביב החווה, ואילו לישראל יש עבר גדול ועתיד גדול ועם זה הם חיים, שכל החווה שלהם יונק

מהעבר ומהעתיד שלהם.

דבר נוסף בעניין הזכירה, אומר הנתיבות שלום, יהודי מחויב לזכור את הטובות שעשה עמו הקב"ה, ובמיוחד הוא אומר, מצינו הודיה לה' בעניין ישיבת ארץ ישראל, שכן מצינו במצוות הביכורים שהמביא ביכורים אומר, "הגדתי היום לה' אלוךך כי באתי אל הארץ..", ולכאורה המילה היום מיותרת? אלא זה מרמז שמצוות ישיבת ארץ ישראל, צריכה להיות אצל היהודי בבחינת 'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים', שהיא חביבה ואהובה כאילו היום באתי לשבת בה, ועל אף כל הייסורים שעוברים בארץ ישראל, כשנדמה שבמקום אחר אפשר לשבת במנוחה ובשלווה, בכל זאת אומר היהודי, חביבה עלי ישיבתה ונדמית לי כאילו היום באתי אל הארץ.

התורה אומרת "טובה הארץ מאוד מאוד", ובברכת המזון אנו אומרים על ארץ חמדה טובה ורחבה, שלמרות כל ייסורי ארץ ישראל שעוברים, הישיבה בה חביבה עלינו.

ומסיים הנתיבות שלום בהודיה אישית ואומר- בעומדנו עתה במלאות חמישים שנה לעולותי ארצה (באדר תרצ"ה), במקהלים אברך ה' על חסדו עימי, מודה אני לפניך ה' א"א על כל החסד אשר עשית עימדי שזכינו לשבת בארץ ישראל, ואשר אתה עתיד לעשות עימדי, נותנים הודאה על העבר ומבקשים על להבא, לאורך ימים ושנים, ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים במהרה בימינו.

הדף הרעיוני רעיונות מתוך הדף יומי נתן קוטלר

כח לימוד זכות סנהדרין ל"ד, א

כאשר האדם מצליח ללמד זכות באופן אמיתי ועמוק, מתוך ראיית הטוב והחיובי - זהו כוח חדש שנוצר בעולם. ללימוד זכות יש חיות ועוצמה משל עצמו; הוא פועל על המציאות והופך אותה לטוב כדברי הרב חרל"פ "ענין הלימוד זכות הוא לשפוט על הרצון הנעלם של כל אדם ולהחליט שרצונו הנעלם לטוב, ובזה באמת מתהפכים גם כל המעשים לטוב, וזה כל עבודת הצדיקים להצדיק את כל העולם כולו, שמתוך זה הם מקרבים כולם לכנפי השכינה" (ראה גם ליקוטי מוהר"ן תורה רפב).

בסוגייתנו מובאים דברי רבי יוסי בר חנינא: "אחד מן התלמידים שזיכה ומת - רואין אותו כאילו חי ועומד במקומו". מה פירושה של דברים?

הריא"ז כותב בפסקיו שהכונה היא שצריכים למצוא טעם להשיב על דבריו, כלומר אי אפשר לפסוק את הדין לחובה עד שלא דנים בלימוד הזכות של אותו תלמיד. אם מי שלימד זכות היה אחד מהדיינים - מעלין אותו למניין המזכים (פסקי ריא"ז סנהדרין ה, ב). רבי יוסי בר חנינא מלמד אותנו רעיון משנה חיים - כח לימוד הזכות פועל בעולם גם לאחר פטירתו של מי שלימד את הזכות "ורואין אותו כאילו חי ועומד במקומו".

לימוד זכות אינו דבר של מה בכך, אלא "מקצוע גדול בתורה וחכמה עמוקה ורחבה" כדברי הרב קוק (אוה"ק ג עמ' שכה).

אבן החושן האבודה

כדי להמחיש את מצוות כיבוד הורים מביאה הגמרא את הסיפור המפורסם על דמא בן נתינה¹. בימי בית שני אבדה אחת מאבני החושן, והלכו חכמי ישראל לקנות אבן חדשה באשקלון בביתו של דמא בן נתינה. אביו של דמא ישן באותה עת וכדי לא להעיר ויתר דמא על סכום כסף גדול שחכמי ישראל היו מוכנים לשלם עבור אבן החושן החסרה. **נראה שלא לחינם בחר ה' ללמד את ישראל על מצוות כיבוד הורים דווקא באמצעות אבן חושן אבודה.**

בגדי הכהן הגדול היו מן הסתם שמורים מאוד, ובמיוחד החושן שהיו קבועות בו אבנים טובות ויקרות. העובדה שאבן נעלמה מהחושן גרמה לחכמי ישראל להבין שיד ה' גילגלה את הדבר כדי להעביר לישראל מסר שקשור לאבן.

בשביל לעמוד על עומק הדברים צריך לברר איזו מאבני החושן נעלמה. התלמוד הירושלמי² חושף שהאבן הייתה ישפה - האבן של שבט בנימין. חז"ל³ עומדים על תכונה מרכזית שמלווה את המנהיגים הגדולים משבט בנימין, השתיקה. רחל אם השבט שתקה ולא גילתה ליעקב כשמסרה את הסימנים ללאה אחותה. ובזכות שאחזה בפלך השתיקה יצא ממנה בנימין שאף שידע על מכירת יוסף (כפי שעולה משמות בניו שנקראו על שם המכירה), שתק ולא גילה לאביו. וממנו יצא שאול שלא גילה את דבר המלוכה ואסתר שאינה מגדת את עמה ואת מולדתה. יכולת השתיקה יוצאת הדופן של שבט בנימין כה מרכזית עד שהאבן הקבועה בחושן מבטאת את התכונה הזו. "ישפה" אותיות "יש פה". יש פה ובכל זאת שותקת. לשתוק כשאין מה להגיד זו לא מעלה גדולה. אך כשיש מה לומר, כשיש פה ובכל זאת שותקים, זו מעלה מיוחדת ששזרת כחוט את מנהיגי שבט בנימין.

אילו היה בנימין מגלה ליעקב על מכירת יוסף, יעקב היה אולי שמח בבן אחד אך מתייסר על שאר הבנים. בנימין ידע שאם יעקב ישמע שהשנאה בין בניו עמוקה כל כך וקשה עד שהאחים מכרו את אחיהם לעבד, הדבר יצער אותו פי כמה מהצער על יוסף. בנימין שהיה אחיו של יוסף גם מהאם רחל רצה מאוד לספר לאביו על המעשה השלילי של אחיו בני לאה. סיפורו היה מביא לפגיעה בשבטים שפגעו באחיו יוסף משום שהוא כמותו, בנה

של רחל וממשיך שיטתה הרוחנית. אך מצד שני ידע שהדבר יגרום צער עצום ליעקב בגלל הקרע שהתגלה בבניו, שאולי בעיניו יהיה מאוחר מכדי לתקן. גם את הקושי בקבלת ההחלטה של בנימין טבע ה' באבן הישפה. **אף שלכל אבני החושן היה רק צבע אחד, אבן הישפה הייתה כלולה מכמה גוונים, שרומזים על שינויי המחשבה והצבעים השונים שנצבע ליבו של בנימין כשנאבק בעצמו האם לגלות על המכירה.** "נתינה ישפה לבנימין לפי שנשתנה לבו לגוונים הרבה וחשב מחשבות במכירתו של יוסף, אם גילה הדבר לאביו אם לא, ואף על פי כן נתגבר על יצרו ולא גילה הדבר לאביו".⁵

בנימין שתק ממכירת יוסף משום שכיבד את אביו ולא רצה לצער. **שמחתו של האב - כאשר יש שלום ואהבה בין בניו, והם עוזרים ומסייעים זה לזה. לכן כשהיה צריך ללמד את עם ישראל על כיבוד אב אבדה מהחושן אבן הישפה שמסמלת את כיבוד האב של בנימין.** "בנימין כיבד לאביו ולכן שרתה שכינה בחלקו. ולכן כשאבד ישפה מבנימין הראה להם השי"ת גודל מצות כבוד אב אצל דמא בן נתינה".⁶ לכן "ישפה" גימטרייה בנימין בן יעקב⁷. שמו מצורף עם שם אביו אותו זכר לכבד.

והדברים עמוקים יותר. כיבוד האב של בנימין היה בשמירת השלום בין הבנים. מעשה דמא בן נתינה התרחש בימי בית שני שחרב בגלל שנאת חינם. כשראה ה' שיש שנאה בין בניו, איבד את אבנו של בנימין ששתק במכירה בשביל להחזיק את השלום בין האחים. **אבן הישפה אבדה. כיבוד אב שנובע מאהבה ושלום בין האחים אבד. זה האות להגביר ביניכם את אהבת החינם.** אם לא בשילכם אז בשביל האב שאוהב את כל בניו בשווה.

מעשה בנימין נקבע גם באבני האפוד. על שני אבני השוהם שבאפוד נחקקו שמות

השבטים. שישה משמותיהם על האבן האחת ושישה משמותיהם על האבן השנית. **כדי שלא יראה שיש בישראל שתי קבוצות, שמו של בנימין התחלק לשניים וחיבר ביניהם. ונכתב "בן" על אבן אחת ו"ימין" על האבן השנייה.**⁸ אהבה ושלום בין השבטים הם הדרך לבניין בית המקדש. אחת הסיבות בגללן זכה בנימין שייבנה ביהמ"ק בחלקו משום שכיבד את אביו.⁹ "כבוד לבנים כשהן אצל אביהם וכבוד לאב כשהוא אצל בניו. עשו בית לאב שיבוא וישרה אצל בניו לכן נאמר ועשו לי מקדש".¹⁰

1. קידושין לא.
2. קידושין דף כ
3. בראשית רבה עא,ה
4. תנחומא ויצא,ו
5. רבינו בחיי כח,טו
6. משך חכמה כט,ח
7. בעל הטורים כח,כ
8. ירושלמי סוטה
9. ילקוט שמעוני דברים תתקנז
10. שמות רבה לד,ג

במלאת עשרים ושתיים שנה
לנפילת בנו האהוב

סג"מ יואב דורון הי"ד
אשר מסר נפשו על נחלת אבותינו
על אדמת הר חברון

יום ראשון ט' אדר (9/3/2025)
15.00 - עליה לקברו בהר הרצל.

"חזק ונתחזק בעד עמנו ובעד ערי אלוהינו"
המשפחה.

זה יותר מספר. זה מדריך לחיים.

המסע לאחדות ישראל
על ידי תיקון שנאת חינם
מאת פרופ' רנ"ה חנניה לוי

www.ChavaBooks.co.il | 02-9973168

*למזמנים עד ט"ו אדר תשפ"ה בלבד! לא כולל משלוח בסך 40 ש"ח.
המכירה ללא חשך ריבית ובהיתר עסקה ע"י הרב שלמה אבנר.

שליחתי הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? איתנו אתם יכולים!

- הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
- הדרכת מודעות בבתי הכנסת וברכילות דתיות
- דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

הקניית מיומנויות
לדוברי כח ניהול וניהול מנהיגות
רשתות נכסים והפצה
מקצועית לפי קולונו

הקניית מיומנויות
עיצוב קיום וסיום ודפוס
איסוף ועיבוד מוצרים בייצור
לפי חומרה, הידוק נטיבות
הכנסת אינטרנטים למערכת

לשליחתי
052-9908518
0529908518@gmail.com

לציבור: "שכל יהודי שצם בכיפור, יחשוב מה עובר עליו אחרי ארוחה מפסקת דשנה של עוף ובשר והוא צם 24 שעות, אבל יום אחד. ומחכה לרגע שכבר יתקעו בשופר, שתהיה תפילת נעילה. אנחנו חווים את זה יום-יום, עם עשירית של ארוחה מפסקת. יום-יום... ארוחת שישי זה חלום, כמו חלום רחוק, פנטזיה מטורפת של לשבת מסביב לשולחן בשישי בערב עם המשפחה".

ואז, כמו ששמענו כבר כל כך הרבה פעמים, מעוד ועוד חטופים שיצאו מהשבי, משהו עמוק מתעורר בלב של אלי, והחיבור שלו לזהות היהודית ולאמונה, מתפרץ וגורם לו להחזיק מעמד גם בלב הגיהנום: "להתפלל. ואני לא בן אדם דתי. אני לא בן אדם דתי, ושם, מהיום הראשון שאני נחטף, בכל בוקר אני אומר 'שמע ישראל'".

מראיית: מה שלא אמרת.

אלי שרעבי: "בחיים. אני עושה לעצמי קידוש. ואומר 'אשת חיל', בשביל אמא שלי ובשביל האחיות שלי. ובשביל אשתי והבנות שלי..." **מראיית:** "אתה יודע להסביר מה זה נתן לך?" **אלי שרעבי:** "זה נתן המון כוח. כוח האמונה הוא מטורף".

מראיית: "כאלו יש אלוהים במנהרה?"

אלי שרעבי: "יש משהו, יש משהו שמשגיח עליך. אתה מוצא בזה המון נחמה".

למה עזבתני

את מזמור כב בתהלים דרשו חכמים (מגילה טו, ב וברש"י פס' א) על מרדכי ואסתר בשושן הבירה: "לְמַנְצָהּ עַל אֵילַת הַשָּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד. אֵלִי אֵלִי לָמָּה עֲזַבְתָּנִי רְחוֹק מִיְּשׁוּעָתִי דְּבָרִי שְׁאֲגִיתִי" (א-ב).

לאחר הריאיון הזה, קשה לי שלא לחבר את הזעקה הזאת גם לאלי שרעבי, שאיבד את אשתו, את שתי בנותיו ואת אחיו, שאיבד שלושים קילו ממשקלו ונמצא 50 מטרים מתחת לאדמה בתת-תנאים, ועם כל זה - לא מאבד תקווה. לא מאבד את האמונה ושומר על הראש מעל המים.

בתוך הריאיון הזה, מזכיר אלי את דברי הרש גולדברג פולין הי"ד, שהיה איתו במנהרה לזמן קצר: "הרש אומר לנו משפט שמלווה אותנו ונותן לנו כוח, ולא מאפשר לנו לאבד את האמונה, אני מכיר אותו יומיים והוא אומר לי משפט שמלווה אותי. הוא אומר לי: 'כשיש לְמָה תמיד מוצאים את האיק'".

"אני לא בן אדם דתי, ושם, מהיום הראשון שאני נחטף, בכל בוקר אני אומר 'שמע ישראל'. אני עושה לעצמי קידוש. ואומר 'אשת חיל', בשביל אמא שלי ובשביל האחיות שלי. ובשביל אשתי והבנות שלי... זה נתן המון כוח. כוח האמונה הוא מטורף". **הכנה לשבת זכור התשפ"ה**

אלי אלי למה עזבתני

יותר את הספק מספק לגבי החיים עצמם, וכפירוש רש"י על הפסוק הזה: "על הספק, כל ספק קרוי תלוי שמא אמות היום בחרב הבא עלינו..."

יש משהו שמשגיח עליך

מראיית: "אבל יש איזה דיאלוג שלך עם עצמך בעניין הזה, בואנ'ה, אל תשפיל את עצמך, או אתה אומר שכח מזה?"

ואז, כמו ששמענו כבר כל כך הרבה פעמים, מעוד ועוד חטופים שיצאו מהשבי, משהו עמוק מתעורר בלב של אלי, והחיבור שלו לזהות היהודית ולאמונה, מתפרץ וגורם לו להחזיק מעמד גם בלב הגיהנום: "להתפלל.

אלי שרעבי: "אין דבר כזה. שכחו מזה. אנחנו מושפלים כל הזמן. אנחנו מוכים מדי פעם... וכשאתה מצליח להשיג משהו, זה עולם ומלואו. זה הצלחה אדירה. להצליח להשיג פיתה לכולם, ולקבל את הרבע פיתה הזאת ולשמור אותה לעשר בלילה, אני לא יכול להסביר לך את ההרגשה של זה, זה ניצחון ענק... מחלקים אותה לארבע. כל אחד אוכל את הרבע פיתה שלו, את הרבע פיתה הזאת שאתה יכול לגמור בשלושה ביסים, אתה אוכל אותה במשך עשר דקות, רבע שעה, פירור-פירור כדי להבין שבאמת אכלת משהו שיחזיק אותך ללילה הזה. וזה לילה טוב. קיבלת רבע פיתה לעבור את הלילה הזה - זה לילה מעולה..."

אלי מנסה להמחיש לנו הצופים את החוויה והתחושה של הרעב, מתוך מושגים שמוכרים

כל ריאיון עם אחינו ואחיותינו החטופים ששבים לספר מה עברו שם, הוא עבורי שיעור גדול לחיים ואני משתדל ללמוד את דבריהם ולהדהד אותם כמה שאפשר. הריאיון עם אלי שרעבי, ששב מהשבי בעומק מנהרות החמאס, לאחר 491 ימים שבהם היה כבול ברגליו בשלשלאות ברזל כבדות, הוא מסמך אנושי ויהודי מצמרר. אלי איבד בקיבוץ בארי את אשתו ושתי בנותיו וגם את אחיו יוסי שנרצח בשבי.

את הדברים שתיאר בריאיון עם אילנה דיין, קשה לראות. כל נשיפת אוויר של אלי בניסיון לעצור לרגע ולחשוב (ויש לא מעט רגעים כאלה במשך הריאיון המטלטל הזה), גורמת גם לצופה לעצור לרגע את הנשימה יחד איתו. כל זה מבחינתי הוא חלק ממצוות "זכור את אשר עשה לך עמלק" שלנו, שבת "זכור" תשפ"ה. לא בכדי הזמין נשיא ארה"ב טראמפ את אלי לבית הלבן, לאחר שצפה בריאיון איתו. זהו ריאיון שאי אפשר להישאר אדישים אליו.

החלק הראשון, שבו אלי מספר על הרעב הנורא שהיה מנת חלקם, מזעזע וגורם לך לרצות להודות על כל רגע שבו אתה זוכה לפתוח את המקרר:

"את יודעת מה זה לפתוח מקרר? שאנשים יחשבו טוב טוב בבית כשהם פותחים מקרר, זה עולם ומלואו". אלי עוצה, כמו בעוד לא מעט רגעים בריאיון המצמרר הזה, חושב קצת, עוצר את הדמעות וממשיך: "זה עולם ומלואו לפתוח מקרר. המושג הזה בכלל, של אדם חופשי, לפתוח מקרר שיכול לקחת משם פרי או ירק או ביצה, או מים, או פרוסת לחם... על זה אתה חולם כל יום. לא אכפת לך מהמכות שאתה חוטף. ואתה חוטף מכות. שוברים לי את הצלעות. ולא אכפת לי. הרעב, תן לי עוד חצי פיתה... כמובן אפס אגו, מתחננים לאוכל, מתחננים לשירותים, מתחננים לכל דבר".

לפעמים קשה לישראלים שנולדו בארץ להבין מהי גלות במובן העמוק של המושג. "וְהָיָה תִּצְיֶה תִּלְאִים לָךְ מִנֶּגֶד וּפְתַחְתָּ לִּילָה וְיוֹמָם וְלֹא תֵאָמַר בְּתִיָּה" (דברים כח, טו). עמלק שווה בגימטריה למילה ספק (=240). ומה מבטא

הרב חגי לונדין
ר"מ במכון מאיר

שלושים שנה של קיצוניות

בפרשת "זכור" שנקרא השבת נשמע את הציווי למחות את זכר עמלק "מתחת השמים". רבי דוד אבודרהם אומר על כך "אפילו מעל העצים ומתחת לאבנים", במילים אחרות - השמדה מוחלטת. העמדה הנפשית שהתורה מכוונת היא טוטאליות. בתרבות הרופסת של ימינו נוהגים בטעות לכנות עמדה כזו במילה "קיצונית".

אנחנו אכן קיצוניים: קיצוניים באמונה ובאהבה; קיצוניים ברצון שהארץ תתמלא בדעת אלוקים; קיצוניים באהבת ישראל; קיצוניים במסירות הנפש להשמיד את הרוע בעולם. אותיותיו

של עמלק הן כידוע בגימטריה "ספק", והוא תוקף כאשר אנחנו "עייפים ויגעים ולא יראי אלוקים". הספקנות, החולשה העייפות - זהו עניינו של עמלק.

לעומת זאת, יראת אלוקים זוהי עמדה נפשית של ודאות, נמרצות, שמחה והתמדה. בימים אלו אנו מציינים את גיליון ה-1500 של "באהבה ובאמונה"; שלושים שנה של קיצוניות והתמדה; קיצוניות והתמדה באהבה ובאמונה. ואנחנו מגיעים עם תורת ישראל "אפילו מעל העצים ומתחת לאבנים" - בכל מקום, בכל פינה: בבתי המדרש, בעלונים ובמדיה. מזל טוב.

"א"ר יצחק: בשעה שחרב בית המקדש מצאו הקב"ה לאברהם שהיה עומד בבית המקדש, אמר לו: מה לידידי בבית? אמר לו: על עיסקי בני באתי ... מיד הניח ידיו על ראשו והיה צועק ובוכה. ואמר לו: שמא חס ושלום אין להם תקנה? יצתה בת קול ואמרה לו זית רענן יפה פרי תואר קרא ה' שמך, מה זית זו אחריתו בסופו, אף ישראל אחריתו בסופן ... אמר רבי יהושע בן לוי: למה נמשלו ישראל לזית? לומר לך: מה זית אין עליו נושרין לא בימות החמה ולא בימות הגשמים, אף ישראל אין להם בטילה עולמית לא בעוה"ז ולא בעולם הבא. ואמר רבי יוחנן: למה נמשלו ישראל לזית? לומר לך: מה זית אינו מוציא שמנו אלא על ידי כתיתה, אף ישראל אין חוזרין למוטב אלא ע"י יסורין" (מנחות, נג ע"ב).

המשך המאמר של הרב לביא מעמוד קודם < דבריו של הרש, מתחברים לפירושו של הרב שמשון רפאל הירש לפרק הזה בתהלים, על המילים "אלי אלי למה עזבתני": "אלי אלי, אשר הכרתיך כמקור כוחי וכן גם היית עמדי. למה? לשם איזו מטרה, ולא למה, מאיזו סיבה". הרב הירש צ"ל וכמוהו גם הרש הי"ד, מבקשים למקד אותנו בניסיון להבין מה המשימה שלנו במצב הנתון שאליו נקלענו. לא שאלת ה"למה", אלא שאלת בשביל מה, לשם מה אנחנו פה, מה המטרה לשמה נשלחנו לפה. וכשיש למה תמיד מוצאים את האיק.

דע את האויב... ואת והאוהב

הגיליון ה-1500 של העלון "באהבה ובאמונה", הוא רגע בזמן יהודות לה' יתברך על הזכות להפיץ את אור התורה הגואלת לרבבות עמך ישראל בתקופה סוערת של "חבלי משיח". אך כדברי מו"ר הרב אלישע וישליצקי צ"ל, זוהי רק תחילת הקדנציה...

וזוהי גם ההזדמנות להביא חלק קטן מדבריו של רבנו הרב אלישע צ"ל, שנכתבו על גבי הבמה הזאת, לפני כ-11 שנים, ערב שבת זכור

פתיית למאור

צפורה רוזנברג

כְּמוֹ הַצִּית
הַמוֹצִיא שְׁמֶנוּ
בְּעֶזְרַת חֲבֻטָּה
וּבְלִחְצִית פְּתִיתָה
בְּדַרְיָכָה

כֶּן הָאֵמָה
מוֹצִיאָה מֵעֶמְקָה
הָאֶרֶץ וְטָהָרָה
מְלֹחַ זִכּוֹת
נוֹטֶפֶת אַחֲדוּת

רְאוּיָה לְעִמִּידָה
אֵין לָהּ בְּטִילָה
כָּל הַשָּׁנָה
וְאַחֲרֶיהָ
בְּסוֹפָהּ

מְבִיאָה לְעוֹלָם
מְנַשֶּׁמֶת הָאָדָם
קִדְשָׁה טְבוּלָה
בְּשָׁמֶן יָרֵךְ אֱלֹהִים
בְּיִסּוּרִים

וְאַנִּי מְשִׁתָּאָה
מִחֲרִישָׁה
לְדַעַת סוֹדָה
הַתְּצִלִּים
בְּרָפָה

הַיַּעֲלֶה
נֶרָה
תְּמִיד?

ונקלוט את מה שלמעלה מן השמש, מקודם אליה, מעליה, להיות עם חופשי בארצנו, משוחרר בשחרור עליון מכל סברות אומות העולם ודמיונותיהם, ונהיה אנחנו אמיתיים עם עצמיותנו הנצחית, היהודית, הציונית, התורנית, המוסרית, הקהילתית, החברתית, המשפחתית. כי לב טהור ברא לנו אלקים ורוח נכון חדש בקרבנו (על פי תהילים נא ואורות ישראל ה' טז).

ונתפלל לשבת של מלחמה וניצחון על עמלק, שנהיה מקור הברכה לפורים שמח באמת, בכל מרחבי עמנו, ארצנו, מדינתנו ותורתנו. ויברך ה' את כל מגיני ארץ קודשנו בכל גווניהם ותפקידיהם ובכל מקומות מושבותם. ■

התורה והתפילה - האנרגיה של העולם

ומדגיש רבי חיים (שער ב פרק י) את כוחה של כל מילה מהתפילה, לברוא עולמות. "כי כל תיבה מהתפילה או של איזה ברכה. היא העולה למעלה מעלה... והוא נעשה בזה כביכול שותפו של יוצר בראשית. לבנות ולנטוע כמה וכמה עולמות. ... ולקוח הקב"ה את אותם מילים ובורא בהם עולמות שנאמר בהם כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה ג'. וסוד הדבר (ישעיהו נה טז) 'ואשים דברי בפך ובצל ידי כיסיתיך לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה' אל תקרי עמי אלא עמי בשותפות אתי".

מה אני בדיבור שלי עשיתי שמים וארץ, כמו שנאמר "בדבר ה' שמים נעשו". כך אתה בשותפות עמי תעשה בדיבור. אשריהם של העוסקים בתורה. (זוהר א א ה).

התפקיד העצום שניתן לאדם, צריך לרומם אותו, ולתת לו תחושת אחריות של בן המלך שהוא מקיים את העולם. כדברי ר' חיים בפרק ד': "וזאת תורת האדם, כל איש ישראל אל יאמר בלבו ח"ו, כי מה אני ומה כחי לפעול במעשי השפלים שום ענין בעולם? אמנם יבין וידע ויקבע במחשבות לבו, שכל פרטי מעשיו ודבוריו ומחשבותיו כל עת ורגע, לא הלכו לאיבוד ח"ו. ומה רבו מעשיו ומאד גדלו ורמו. שכל אחת עולה כפי שרשה לפעול פעולתה בגבהי מרומים, בעולמות וצחצחות האורות העליונים. ונראה שגם זה בכלל כוונתם ז"ל במסכת אבות (ב: א): 'דע מה למעלה - ממך', רצונו לומר: למרות שאינך רואה בעיניך העניינים הנוראים הנעשים ממעשיך, אבל תדע נאמנה כי כל מה שנעשה למעלה בעולמות העליונים גבוהי גבוהים, הכול

ממך הוא על פי מעשיך, לאן שהם נוטים, על פיהם יצאו ויבאו". חיזוק נפלא נקבל מדברי רבי יעקב-יוסף מפולנאה, תלמידו הגדול של הבעש"ט:

שמעתי ממורי שמרוב ענוותנותו של האדם גורם שנתרחק מעבודת השם יתברך, שמצד שפלותו אינו מאמין כי האדם גורם עליידי תורתו ותפילתו שפע אל כל העולמות, וגם המלאכים ניוזנין עליידי תפילתו ותורתו. שאילו היה מאמין זה, כמה היה עובד ה' בשמחה וביראה מרוב כול, והיה נזהר בכל אות ותנועה ומילה לאומרה כדקא יאות [=כראין]. וגם לתת לב אל מה שאמר שלמה המלך ע"ה: 'אם תשכבון בין שפתיים', שהקב"ה שומר ושוקד על שפתי האדם לנושקה כשהוא אומרה בתורה ובתפילה בדחילו ורחימו [=ביראה ובאהבה]... כך האדם ראוי לשום לב ולומר כי הוא 'סֶלֶם מְצָב ארצה וראשו מגיע השמימה', וכל תנועותיו ודיבוריו והילוכו ועסקיו עושה רושם למעלה למעלה". ונסיים פרק זה בדבריו של הראי"ה באורות הקודש (ח"ג עמ' סה): "כל מה שהאדם יודע יותר בשפעת החיים ששדרות ההווה השונות מקבלות עליידי ההווה המרכזית שלו, ככה תגדל עצמותה של השפעה זו".

ראינו אל נכון, את כוחו העצום של האדם שבתורתו ובתפילתו הוא המקיים מחייה ומנהל את העולם, בשותפות עם הקב"ה. בפרק הבא נתבונן בע"ה בכמה הלכות, שיעצימו אצלנו את ההכרה הבסיסית והחשובה הזאת.

בפרק הקודם התחלנו לתאר את תוכנת ההפעלה של העולם. עתה, נוסיף נדבך נוסף להבנתנו כיצד ברא ה' את העולם. הבורא ברא את העולם בדיבור: "בעשרה מאמרות נברא העולם". "ויאמר אלקים יהי אור", ועוד. כמו שבכל בניין יש צורך בתוכנית הנדסית, שעל פיה בונה הבנאי את הבניין, כך היה גם העולם זקוק לתוכנית הנדסית. התוכנית ההנדסית של העולם היא התורה שאותה כתב הבורא מאות דורות לפני בריאת העולם, וגנזה בבית גנזיו. ואז כשרצה לברוא את העולם הסתכל בתורה ובנה את העולם לפי הכתוב בה. וכך זה עבד: הקב"ה הסתכל בתורה אמר מילה ועשה את האמור בה. אבל כדי לקיים את הנברא היה הקב"ה חייב להמשיך ולומר ללא הרף את אותה מילה, אחרת אותו נברא יתפרק במקום. כפי שנראה

בדבריו המפורשים של הזוהר (תרומה):

"כשרצה הקב"ה לברוא העולם היה מסתכל בה, בתורה בכל מילה ומילה. ועשה לעומתה אומנות העולם משום שכל הדברים והמעשים של העולמות כולם הם בתורה. כתוב בה בראשית ברא את השמים ... הסתכל במלה זו וברא את השמים. בתורה כתוב ויאמר אלקים יהי אור, הסתכל במלה זו וברא את האור. וכן בכל מילה ומילה שכתוב בתורה הסתכל הקב"ה ועשה דבר ההוא".

כדי להמשיך את קיום העולם וחיותו, יש להזרים בו אנרגיה, אותה אנרגיה שבראה אותו, וזוהי התורה. לשם כך ברא הקב"ה את האדם, כדי שבלימוד התורה שלו הוא יקיים ויחיה את העולם.

כאמור: "אם לא בְּרִיתִי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת". (ירמיהו לג, כו)

ובמדרש נתחומא בראשית א למדנו: "התנה הקב"ה עם מעשה בראשית, ואמר להם: אם ישראל מקבלים התורה מוטב, ואם לאו, אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו".

האדם הוא נשמת החיים של העולם.

התורה מבארת זאת בתיאור בריאת האדם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצֶלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ. כלומר, אלקים הכניס באדם את כוח האלקות שלו, ואמר לו - אתה בצלמי, אתה כמוני, יש לך כוחות אלוהיים, אתם אתה תחיה, תהווה, ותקיים את העולם כפי שאני עשיתי זאת. עד עתה אני עשיתי זאת בעצמי ומעכשיו אתה תהיה שותף אקטיבי. כמו במטוס דו מושבי, אני טייס ראשי ואתה טייס משנה. המטוס לא יטוס בלעדיך.

והדברים מפורשים בזוהר: "כיון שנברא העולם, כל דבר ודבר לא היה מתקיים עד שעלה ברצון לברוא אדם שיהיה עוסק בתורה ובשבילה נתקיים העולם. עתה כל מי שמסתכל בתורה ועוסק בה כביכול הוא מקיים את כל העולם... הקב"ה הסתכל בתורה וברא עולם, אדם מסתכל בתורה ומקיים את העולם.

רבי חיים מוולוז'ין, תלמידו הגדול של הגאון מוויילנא, מעמיק לבאר את הדברים בספרו "נפש החיים" שער א פרק ג: "כן בדמיון זה כביכול ברא הוא יתברך את האדם והשליטו על רבי רבבות כחות ועולמות אין מספר. ומסרם בידו, שיהא הוא המדבר והמנהיג אותם על פי כל פרטי תנועות מעשיו ודיבוריו ומחשבותיו. וכל סדרי הנהגותיו הן לטוב, או להיפך ח"ו, כי במעשיו ודיבוריו ומחשבותיו הטובים הוא מקיים ונותן כח בכמה כחות ועולמות עליונים הקדושים ומוסיף בהם קדושה ואור".

* הרב אברהם אנגל מחבר הספר על התפילה "ואביתה תהילה" avrahamengel1@gmail.com לתגובות:

שתו ושכרו דודים

ליהודים - אתם לא יכולים לחיות בינינו כיהודים, המנהיגים החילוניים שבאו בעקבותיהם בסוף ימי הביניים החליטו אז: אינכם יכולים לחיות עוד בינינו, ולבסוף קבעו הנאצים: אינכם יכולים לחיות עוד! [ראול הילברג, היסטוריון, מתוך "שואה" של קלוד לנצמן].

לשם כך אנו שותים יין דווקא ביום שבו אוימנו בהשמדה בפעם הראשונה. כדי להבין את סוד קיומנו. "נכנס יין יצא סוד" וזה הסוד הגדול מכולם. פלא קיומה של האומה הישראלית שהוא לא שכלי ולא הגיוני, לא עצם הקיום וסיבת בריאתנו, וגם לא האופן בו שרדנו. שום דבר לא הגיוני,

הכל הוא סוד וסוד ועוד הפעם סוד. בכל השנה אפשר להגיע אל הסוד, בפורים חייבים. והיין במובן הזה שם אותנו במקום הנכון. ביום הפורים שהוא כידוע כמו יום כיפורים, יום שבו כנסת ישראל וקודשא בריך הוא מתייחדים זה עם זה, מקבלים זה את זה, הדור קיבלוה בימי אחשוורוש. הכל מבוסס, הדוד בא לגנו לפגוש את כלתו. והמפגש הוא כל כך עמוק כל כך פנימי וכל כך סודי שמי שלא ישתה - פשוט לא יראה! בתוך תהומות של רוע שהופנו כלפינו בשנה וחצי מאז פרוץ המלחמה. אנחנו ניצבים בפורים ומסרבים לוותר עם האמון בחיים ועל האמון בטוב הנצחי של עם ישראל. את הרע נמחה מתחת לשמים. ואז נלגום כוס יין, ניכנס למימד סוד הקיום של עם ישראל. ונשוב לבנות את החיים ואת הטוב. בע"ה נבנה מחדש את עוטף עזה, שיעטוף באהבה התיישבות יהודית בחבל עזה עצמו. הארץ תשוב לקבל לתוכה בנים אוהבים. אוהבי חיים במקום מפלצות השנאה שהלכו עליה וטימאו אותה בשנאתם לכל טוב ויופי.

עם ישראל מלא חיים. מלא אהבה. כי זה סוד קיומנו. וזה הפלא. בפורים אנחנו מתמלאים ממנו. "בְּאֵתִי לִגְנִי אֶחָתִי כֶּלֶה אֶרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֶכְלֵתִי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִן עִם חֶלְבִי אֶכְלוּ רָעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים".

ומאה מדינה שכולן היו שותפות לפשע, כדי להישאר שפוי, יש צורך להניח מעט לשכל לשתות יין ולהתנחם מעט. "א"ר חנן לא נברא יין אלא לנחם אבלים ולשלם שכר לרשעים שנאמר תנו שכר לאובד ויין למרי נפש".

היין מנחם אותנו, מפני שהוא שם אותנו במישור אחר של חיים. שנאה תהומית וארסית כל כך לא יכולה להיות

רק כניסה פנימה אל עומק הייעוד האלוקי, אל תהום תמצית הוויתנו, אל תכלית בריאתנו בעולם הזה היא זו שיכולה לתת פשר לשנאה הזו. אנחנו שונים! יש לנו יעוד אחר. סיבת הקיום שלנו יונקת ממקום עליון. וזה מעורר שנאה.

נתפסת על פי שכל. רק ברובד הנשמתי אפשר אולי למצוא תשובה. רק כניסה פנימה אל עומק הייעוד האלוקי, אל תהום תמצית הוויתנו, אל תכלית בריאתנו בעולם הזה היא זו שיכולה לתת פשר לשנאה הזו. אנחנו שונים! יש לנו יעוד אחר. סיבת הקיום שלנו יונקת ממקום עליון. וזה מעורר שנאה. הרשעה העולמית, זו שרוצה להמשיך ולחיות בתוך עולם היצרים והתאוות תעשה כל שביכולתה כדי להשתיק את קולו של המצפון האנושי בדמותו של עם ישראל שקולו הולך מסוף העולם ועד סופו. זו כל הזמן אותה רשעה. זה כל הזמן אותו רצון. השינוי חל רק ביכולת שמתקדמת והולכת: "כי מאז העת העתיקה, מאז המאה ה-4 ה-5 וה-6 אמרו המסיונרים הנוצרים

"אני פורים, אני פורים, שמה ומבדח הלא רק פעם בשנה אבוא להתארח". פורים בפתח, ואיתו אווירת הבדיחות האופיינית. ונהפוך הוא, מישה מישה, דרשות מפולפלות וכרזות מצחיקות. אך ללא ספק שיאה של האווירה המיוחדת הזו של פורים הוא הביסוס כמובן. אנו מדברים על ביסוס ראוי, נכנס יין יצא סוד. אבל המקשן העקשן שבפנים עדיין שואל, למה? מה פתאום משתכרים. ממתי עוזבים את השכל שלנו, ועוד מבחירה, וחוזרים לפגוש אותו רק כעבור עשרים וארבע שעות. לחשוף את הפנים ולגלות סודות זה הכול טוב ויפה אבל מה פתאום בדרך כל כך מסוכנת כמו שכרות ושתיית יין. ובכלל מה הקשר לפורים? נכון שהיו משתאות, אך אם מישהו השתכר זה היה אחשוורוש. ושוב - מה הקשר אלינו?

המון שמחה יש בפורים. ולא רק שמחה אלא אפילו ציווי על שמחה. משלוח מנות, מתנות לאביונים, וכמובן משתה ושמחה. שלוש מצוות מתוך ארבע עוסקות באופן ישיר בשמחה. ואיפה שצריך לצוות כל כך הרבה על השמחה סימן שישנה בעיה. שמתחת לפני השטח מסתתרת עצבות גדולה, מפחידה ומאיימת ועל כן יש צורך לכופ ולצוות "מוכרחים להיות שמח!"

מגילת אסתר באמת מבלבלת, מפני שמתחת לכל המשתאות הבוץ והארגמן עולה תמונה נוראה. רצון להשמיד. שואה. רצח עם, גינוסיה. שיטתי ומאורגן. חיבור מזעזע של יכולת [שבע ועשרים ומאה מדינה] וזדון [אם על המלך טוב יכתב לאבדם]. והכל ללא סיבה. חוץ מהסיבה האחת, המהממת בעומק רשעותה. כי אתם יהודים. כמו שיש שורש לטוב, אברהם אבינו ואחריו ישראל, כך יש שורש לרע. עמלק. וכאן המפגש איתו. ישיר וכואב.

איך אפשר להחזיק מעמד בעולם כזה של שנאה יוקדת. הרי כשחושבים על זה באופן הגיוני הדעת פשוט נטרפת. ואנחנו בדור שלנו גם יודעים איך זה נראה כשמשמדים עם.

איך מתמודדים עם מציאות כזו שבאה מולנו במלא ניווילה וכיעורה?

"תִּנּוּ שִׁכָּר לְאֹבֵד יַיִן לְמָרִי נֶפֶשׁ", כדי שלא נשתגע מעצם המחשבה. פורים הוא חג כל כך קשה שכדי לעבור אותו בשלום, בלי לספוג נזקים בלתי הפיכים של איבוד אמון מוחלט בעולם הזה של שבע ועשרים

סיפורו של נריה

הנה ה"קדיש" כבר בעיצומו ולאחריו אצטרך לשאת דברי. אין עוד דרך להתחמק מן המשימה.

ניגשתי לפני ארון הקודש, גררתי את הסטנדר ממקומו של הרב והעמדתי לפני. פתחתי את החומש וקראתי מתוכו את דברי רש"י... אימצתי את מחשבתי למצות כהלכה את עומק הרעיון שבדבריו... "הוא יוסף הרועה את צאן אביו..." אבל הדברים יצאו מפי ב"דלי דלות" ומבלי השראה. האותיות מסרבות לגלות לי את סודן, אני מתקשה לבוא בשעריהן. עומד לפני דלתן הנעולה ומאמץ זכרוני לדלות מתוכן אילו שהם הגיגים ודברי טעם, אך דברי טפלים ויבשים, אין בהם כוח להאיר ולהעיר את ליבי וקל וחומר את לב היושבים לפני. מגניב מבט אל פני הקהל ורואה אחד נרדם ועוד אחד ועוד אחד... אני שומע אפילו נחירה בחיתוליה, עוד מעט ותהפוך לקול רעם, הלוא מכיר אני את בעליה. הרצאת הרעיונות מעומעמת משעממת ומכבידה על המחשבה.

לפתע כבה האור בחציו של בית הכנסת בו אני עומד. חציו חשוך וחציו מואר! מתקשה לגלוש לסופו של הדרוש שהרי טרם הבהרתי את דברי היטב. מחפש עוד מילה, עוד משפט, עוד דוגמה מעשית כדי להציל דבריי מרדת שחת. מנסה לשוות להם תואר דמות וצורה אבל זמן הדרשה מתארך מעל ומעבר למקובל ואני מסיים דברי בקול ענות חלושה. לוקח אוויר מלוא ראותי ומתיישב במקומי כאילו דבר לא קרה, מצטרף לתפילת הציבור, לא מרשה למחשבות להטרידני בשעת התפילה ולהציב לפני חזיון המבקש להורידני לבאר שחת, להעצים את חווית הכישלון, את אפסותי... :

"ראה כיצד התבזית לפני עשרות

אנשים שרבים מהם מכירך ומוקירך!

במגרש הביתי שלך נחלת תבוסה כה מרה!"

לא מניח ליצרי הסוער לטורדני מן העולם. מתפלל את התפילה בשקט נפשי עד סופה, ובסיומה מתעכב בכסאי עוד כמה וכמה דקות עד שיצאו כולם כדי להימנע מלהיפגש פנים אל פנים עם אלו הנבוכים ומעדיפים לא לומר מילה, ואולי להיסתר מאלה שאולי יחשפו בפניי את ביקורתם על אריכות הדברים ושעמומם. הרב כץ עובר לידי ובאופן מפתיע מאיר לי פנים... מרגיש צורך ללחוץ את ידי ולשבח את דברי תורתו הדלים. קשה לי להבין על מה ולמה, אולי מטעמי נימוס. אסף חברי מתיישב לצידו... אריאל מצטרף אף הוא. גם עומר חובר אלינו ונוצר שיח ומשא ומתן, על דבריי!?! כאילו ראוי לדון ולהתעמק בהם.

מה ריבונו של עולם מבקש לומר לי בזה. רגע אחד מחשיך את חצי בית הכנסת ואני עומד בחלקת החשיכה ורגע אחר מזמן לי ידיים ורעים שנושאים ונותנים עמי על דברי תורת השדופים? אולי חפץ לעודדני כלטיפת אם רחמניה, כמו רוצה לומר לי: דע לך נריה: הפחד מכישלון גדול יותר מהכישלון עצמו. גם כאשר נדמה לך שהופעתך דלה ולא מספקת, עובדה שאחרים מצאו בה ערך, מצאו בה עניין, והגיבו באופן שונה לחלוטין ממה שדמיינת...

לא תמיד אתה השופט הטוב ביותר של עצמך. יכולת לבחור שלא לנסות כלל - אך בכך היית מונע מעצמך את האפשרות להשתפר, לקבל פידבק, וללמוד להאמין בעצמך. לא משנה כמה תרגיש חסר ביטחון נריה - כל עוד אתה עושה את שלך, יש מי שמקשיב ולומד ממך.

תקופה ארוכה שאינני נושא דברי תורה בבית הכנסת השכונתי "תהילה לדוד" כיוון שמפעם לפעם באופן משונה ומדאיג הייתי נתקף באיזה שהוא חוסר ביטחון שנלווה לו ערפול מחשבה ולחץ הולך וגובר שהביאוני ממש לכלל שיתוק וקיפאון מחשבה כבר שעות לפני הדרשה. ומאז, זה כמה וכמה שנים לא פציתי פי בדברי תורה לפני ציבור באי בית הכנסת.

והנה ערב פרשת שמות השאיר לי רב בית הכנסת הודעה כתובה בזו הלשון: "אינני כאן בשבת אשמח מאוד שתאמר דברי תורה בליל שבת".

קבלתי את ההצעה בלא לסרב, בפרט שבשבוע זה גלגלתי תחת לשוני את חלבם ודובשם של דברי רש"י על אודות הפסוק... ויוסף היה במצרים..." וכי לא ידענו שיוסף היה במצרים?! אלא הוא יוסף הרועה את צאן אביו הוא יוסף שהיה במצרים והיה מלך

מאניק מבט אל פני הקהל ורואה אחד נרדם ועוד אחד ועוד אחד... אני שומע אפילו נחירה בחיתוליה, עוד מעט ותהפוך לקול רעם, הלוא מכיר אני את בעליה. הרצאת הרעיונות מעומעמת משעממת ומכבידה על המחשבה.

ונשאר בצדקו..."

דברי רש"י אלו זכו מצידי במהלך השבוע לתשומת רב רבה ודומה היה שאני שולט בשמץ רזיהם ומחדש בהם יפה. עם זאת שמת לב שמאז נעתרתי לבקשת הרב התקשיתי לחזור על הדברים מתחילה ועד סוף ברצף ובזרימה הראויה.

הגיע יום שיש אחר הצהריים.

הגעתי מוקדם לבית הכנסת כדרכי. עמלתי לגרש ולסלק את צבא המחשבות שסבבו עליי מכל צד כמבקשות לבולעני חיים. דחקתי אותן לצדדים בכוח איתנים וניסיתי לעסוק בשלי: חוק לישראל וסיום פרשת השבוע עם רש"י.

הציבור החל מתאסף לתפילת המנחה. הצצתי עוד פעם אחת בדף תמצית הדרוש אך הדברים לא חדרו את מסך ערפל המחשבה שלי ולא העירו בי את זיכרוני החי. שכנעתי עצמי שבשעת האמת ודאי לא יניחני השם ליד המקרה פן אתבזה בפני קהל שומעי.

תפילת מנחה הסתיימה.

תפילת ערבית החלה. דחקתי שוב בכוח רב מחשבות שביקשו להעמיד לפני חזיון ביעותים לאמור;

"הרי אינך יודע לומר את הרעיון

בצורה קולחת מתחילתו ועד סופו

וגם אם תאמר אותו, מן השפה ולחוץ

אתה אומר ולא כביום נתינתו..."

סילקתי מחשבות זרות אלה וקראתי את מזמורי התהילים עם הציבור כאילו אין דעתי מוסחת כלל לרגל האירוע הממשמש ובא.

"במה מדליקין ובמה אין מדליקין", ובמה אני עצמי, מדליק ומצית את ליבי להביע את דברי תורתי כמעין מים חיים ולא כמים שאובים.

שמחה וקשיים בנישואין - הילכו יחדיו בנישואין?

מרגיש שמחה. הרמב"ם מדגיש שהשמחה, עבודה גדולה היא.

✓ בתחילת הקשר הזוגי, מבחינים בחלקי האישיות שמחברים ביניהם. זו הבת קול שמכריזה בת פלוגי לפלוגי. בקרבה הזוגית בנישואין, ככל שהקשר מעמיק, מתגלים חלקי אישיות נוספים שיוצרים קשיים, כאשר מטרת הגילוי היא להגיע לשלמות. עבודה זוגית זו יוצרת שמחה. כי **הקשיים, נועדו להרחבת הכלים, כדי לקבל שפע נוסף.**

✓ שמחה, זו בחירה מודעת, לראות את המציאות שה' שותף בזוגיות ומוביל את בני הזוג לטוב האמיתי שלהם.

✓ **כשיש נתינה זוגית, נוצרת שמחה, כי נתינה מחברת לה, מקור הטוב.**

יהי רצון שמתוך עבודת השמחה, נזכה לשמחה זוגית שתמשך לאורך כל השנה.

בחסות, התגלתה עם דרך ברורה, יחד עם מרדכי, כאשר כיוונו את ישראל, לדרך ה'. כך נוצרה שמחה לדורות.

באלו אופנים, מתבטאת השמחה בזוגיות עם הקשיים, כאשר בני הזוג, מכוונים לרצון האלוהי?

✓ בתחושת שלמות, יש הרגשת שמחה, כאשר העשייה נכונה ומתאמת לאישיות המסוימת.

✓ הקשיים הם חלק מתהליך, שיוצר הזדמנות להבנה חדשה ולצמיחה. נשאל: "מה הקושי הזה בא ללמד אותי?" כך שהאנרגיה, תופנה כלפי העתיד, כלפי התקדמות.

✓ הפניית המבט אל הטוב שיגיע, יש לאן לשאוף כאשר מחוברים למהלך האלוהי.

✓ נשמת האדם מבקשת שלמות. לכן באופן אוטומטי האדם מבחין תחילה בקשיים, כדי להביאם לתיוקן. הבחנה בטוב הקיים מאת ה', **מצריכה עבודה מכוונת ותשומת לב, ומתוך כך**

מנחם ואורית הגיעו אלי לאחר שנתיים של נישואין. הדכדוך היה ניכר על פניהם ולכן שאלתי, כיצד הכירו זה? הם הביטו זה בזה. הוא חייך, היא צחקקה... והם סיפרו. מנחם הוסיף ואמר: "מאז שהיכרנו אנחנו נהנים מהביחד שלנו. הכל הלך חלק. התחנה, העזרה של ההורים, חברים, מגורים נוחים, הכל...". אורית נכנסה לדבריו: "הרגשנו כמו שני ילדים שנהנים מהמשחק הזה שנקרא נישואין, כי גם נישאנו מאד צעירים..."

"ואז...", אמרתי. "לא יודע מה קרה. החיים הפכו ממשחק למעמסה. פתאום נפלו עלינו כל מיני קשיים משום מקום. לא הסתדרתי בעבודה, נעשיתי מודאג וחסר סבלנות..."; "אני התחלתי הריון ולא הצלחתי להמשיך בלימודים, היו לי מצבי רוח מתחלפים ולא הייתה לו סבלנות להכיל אותי... כל הכיף שלנו נעלם...". "מצאנו את עצמנו רבים על כל שטות... הלכה לנו השמחה."

"אתם מספרים לי שהחיים האמיתיים שלכם בעצם התחילו, וזה נורמאלי מה שקורה ביניכם". "לא הבנתי", אמרה אורית. "אז כל הכיף של התחנה זה זמני? זה לא אמיתי?"

"זה באמת מה שאני מרגיש", הוסיף מנחם. הם הביטו בי בעיניים שואלות, מאוכזבות.

"הקשיים, הם החיים עצמם. כשתלמדו להתמודד נכון, השמחה תחזור אליכם, ממקום יציב. השמחה הראשונית, הייתה תיאוריה. עכשיו אתם עוברים מתיאוריה למעשה. **ההתמודדויות וקשיי החיים, מרחיבים את היכולת שלכם, לגדול ולקבל שפע אלוהי, שרק הקב"ה יודע מהם הקשיים שיאפשרו לכם להיות מי שנועדתם להיות.** ההצלחות בהתמודדויות בקשיים, יוצרות את השמחה, תוך כדי הקשיים עצמם.

"התרבות המערבית יוצרת אשליה שחיים שמחים הם חיים שהכול קל. נוח ורצוף הנאות גשמיות שהנפש הבהמית נמשכת אליהם. שוכחים את הנפש האלוהית ושהגשמיות היא האמצעי בלבד לביטוי הנשמה. היא איננה מטרה בפני עצמה." הם שתקו. כנראה שניסו לעכל אופן מחשבה חדש ואני המתנתי. "איך אפשר בפועל לשלב שמחה עם בעיות", תהתה אורית ומנחם הנהן, כאות הסכמה.

אכן, הקשיים בנישואין גורמים לזוגות רבים לשאול את עצמם, כיצד בכלל ניתן לשמוח כשיש קשיים?

הקשיים הזוגיים, מקבילים לקשיי עם ישראל והקב"ה. ישנה מגמה אלוהית שמעבירה תהליך, דרך הקשיים, כדי להגיע לטוב האמיתי. כאשר אנחנו מבינים שאנחנו פועלים עם אל, עם התוכנית ארוכת הטווח של ה' ואנו יודעים שנגיע לגאולה השלמה, אז אנחנו בשמחה גדולה, גם עם הקשיים. בחודש הזה, חודש השמחה, עם ישראל הגיע לניצחון ול"אשר ישלטו המה בשונאיהם", רק לאחר שמאובדן דרך במשתה אחשוורוש, דרך המשבר של גזירת מוות, אסתר שהייתה

מנהל קהילתי מיתרים ומכון אורה

מזמינים את תלמידות, בוגרות וציבור הנשים

פורים הרקדת

עם תהילה והלהקה

ערב שושן פורים

מוצ"ש ט"ו אדר 15.3
22:00 | אולם פורט, ג'ארה 27 ים

ברכישה מוקדמת 15 ₪ | ביום האירוע 20 ₪
לבוגרות המכון (כל התכניות) 10 ₪
הרישום באתר המנהל

המחלקה למורשת ישראל
במעמד סגן ראש העיר אריה קינן

קלידים: שירה גל
תופים: ליאת דהן
סקסופון: אמונה שפירא

מנהל קהילתי מיתרים | רח' ג'ארה 27 | 02-6536828 | www.meytarim.org | להתאמת נישואין: meytarim.office@gmail.com

לובשים תחפושת

קרוב לארבעים פסוקים בפרשת תצווה עוסקים בבגדי הכהונה, אותם היא מתארת בפרטי פרטים, החל מהחומרים המרכיבים אותם וכלה בצורתם ועשייתם. כמו כן מבארת התורה שעניינם של בגדי הכהונה הם "ועשית בגדי קודש לאהרון אחיך לכבוד ולתפארת". ועד כדי כך חשוב עניינם של הבגדים עד שכשהתורה מסיימת את דבריה עליהם היא אומרת "והיו על אהרון ועל בניו בבואם אל אהל מועד או בגישתם אל המזבח לשרת בקודש ולא ישאו עוון ומתו".

בימי אדר השמחה מורגשת באוויר. הילדים (ולא רק) מחכים ברובם לתחפושת. יש ילדים שברור להם מאוד מה הם רוצים ויש ילדים שממתינים לנו, ההורים, שנמצא להם מענה. גם בינינו ההורים יש ויש. חלקנו מייחסים חשיבות לתחפושת ומתאמצים למצוא משהו מיוחד ומתאים. חלקנו קובעים את התחפושת לפי מה השגנו בחינם...

ההתחפשות אהובה על ילדים, והיא מאפשרת להם לבטא צדדים שונים ומגוונים של אישיותם ושל עולמם הפנימי. כאשר ילד בוחר להתחפש לדמות מסוימת, יש בכך לא רק חוויה מהנה, אלא גם הזדמנות להבין יותר על מה שמתרחש במחשבותיו ובתחושותיו. הבחירה להתחפש מגלה לנו לא רק על תחומי העניין של הילד, אלא גם על עולמו הרגשי, תחושותיו לגבי עצמו, הדימוי העצמי שלו והשאיפות שלו.

מה אפשר ללמוד מההתחפשות?

- כאשר ילד בוחר להתחפש לדמות שהוא מעריך או שמתחבר אליה, זו יכולה להיות הזדמנות להבין אילו תכונות או ערכים הילד מעריך. לדוגמה, ילד שמתחפש לאיש מקצוע (רופא, שוטר, טייס) עשוי להראות רצון להזדהות עם דמות של גיבור, אדם חזק או מוביל.

- לעיתים הילד בוחר דמויות מהסרטים או מהאגדות - כמו "גיבורי על" - מה שמעיד על הרצון להרגיש כוח, עוז או אמונה בכוחותיו האישיים. זו הזדמנות לשיח נהדר - **למה הדמות הזו משמעותית לך? מה היא מסמלת עבורך?**

- התחפשות לדמות פופולרית או לדמות מקבוצת גיל מסוימת יכולה להצביע על רצון להשתייך. ילדים יכולים לבחור להתחפש לדמות שהם רואים כחלק מקבוצת השווים שלהם, אם בכיתה הדמות הנערצת היא דוד המלך - או גיבורי, הרי שהילד ירצה לבטא את שייכותו לכיתה ולהתחפש לגיבורי דוד.

- תחפושת כזו גם עשויה לשדר את הרצון להיות "חלק מהקהל", לא להרגיש נפרד או שונה.

עיבוד רגשי ומחשבות: לפעמים הילדים בוחרים להתחפש לדמות שמייצגת עבורם רגש או תחושת פחד. למשל, ילד שמתחפש לדרקון או יצור מפחיד עשוי להיות בתהליך של עיבוד פחדים אישיים.

- בחירת התחפושת היא גם דרך לילד לבטא יצירתיות וחשיבה דימויית. זוהי הזדמנות להורים להכיר את הצדדים היצירתיים של הילד, ולעודד אותו לפתח את הדמיון ולבטא את עצמו בדרכים שונות.

איך להיעזר בהתחפשות לשיח עם הילד?

ההתחפשות היא הזדמנות מצוינת לשיחה פתוחה ומרתקת עם הילד. כאן ניתן להיעזר בשאלות כמו:

- **"למה בחרת להתחפש לדמות הזו?"** - שאלה זו יכולה לעזור להבין אילו צדדים של הדמות הילד אוהב ומעריך, ואילו תכונות הוא היה

רוצה לאמץ.

- **"מה אתה מרגיש כשאתה מתחפש?"** - זו שאלה שתעזור לילד לבטא את הרגשות שמלווים את התחפשותו: האם הוא מרגיש חזק יותר? עצמאי? נועז?

- **"האם יש דמות שאתה מתחבר אליה בחיים האמיתיים?"** - שאלה זו יכולה לעזור להביא לידי ביטוי את ההשפעות החברתיות או הרגשיות שיכולות לעניין את הילד ולספק הזדמנות לשוחח על דמויות מופת, משפחה או חברים.

- **"אם היית יכול להיות כל דמות, איזו דמות היית בוחר?"** - שאלה זו יכולה לחשוף את השאיפות של הילד ואת הכיוונים שייטכן שהוא שואף להגיע אליהם בעתיד.

בתוך ההכנות לחג - כדאי לנצל את ההזדמנות לשיח משמעותי.

בס"ד

זה לא פורים בלי תחפושות

זו לא ילדות בלי ערוץ מאיר

מצטרפים עכשיו לערוץ מאיר לפורים!

עולם תוכן של אלפי תוכניות ומשחקים שהילדים שלכם אוהבים!

meirkids.co.il
לגדול באהבה

פרקים חדשים לחגים הקרובים!

בגדים מכבדים

בפרשת תצווה, אנו קוראים על בגדי הכהונה המיוחדים של לוי אהרן ובניו. התורה מתארת בפרוט רב את הבגדים היפים והמפארים. אחד הבגדים המרשימים היה המעיל, שבשוליו היו פעמונים קטנים ורמונים. כאשר הכהן הגדול היה הולך, הפעמונים היו מצלצלים וכך כלם ידעו שהוא מתקרב, בדומה לרמונים ולכתר התורה שמעטרים את ספר התורה בפעמונים ובכך הצבור יודע שספר התורה מתקרב.

הבגדים מכבדים את האדם ואת תפקידו, ולכן אדם בעל תפקיד חשוב – לובש בגדים מכבדים. במגילת אסתר, מרדכי לובש "לבוש מלכות" כאשר המלך אחשורוש רוצה לכבד אותו. כמו בגדי הכהונה, הבגדים בפורים מסמלים כבוד וחשיבות.

הלמוד לנו, ילדים יקרים: כפי שהכהן הגדול לבש בגדים מיוחדים לעבודת ה', גם אנחנו צריכים להתנהג בכבוד ולהתלבש כראוי כאשר אנו מתפללים או עושים מצוות. ובפורים, כשאנו מתחפשים, אנו גם זוכרים שמה שבאמת חשוב הוא לא רק איך אנחנו נראים מבחוץ, אלא מי אנחנו בתוך לבנו.

שבת שלום ופורים שמח!

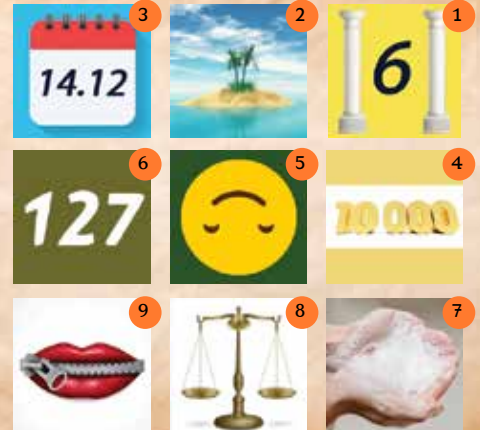
ישי, ערוץ הילדים

תצווה

ענו על החידות בדף הפרשה
באתר ערוץ מאיר לילדים
ואולי תזכו בפרס!

מצאו למח התמונות רמזות

שאלות בפרשה

1. לאיזה צורך השתמשו בשמן זית זך כתית במשכן?
2. כמה בגדים היו לכוהן הגדול?
3. מה היה כתוב על אבני הזיכרון שעל כתפות האפוד?
4. מהי האבן השלישית בטור השני שבחושן?
5. מה היה בשולי המעיל של הכהן הגדול?
6. כמה בגדים היו לכוהן הדיוט?

המלצת השבוע

השבוע בע"ה
יחולו ימי הפורים!
היכנסו לדף
הפורים שיעלה
לאתר ותיהנו
משלל תוכניות
ומשחקים!

חידה

בפרשת תרומה הופיעו הכלים ובפרשת תצווה מופיעים הבגדים. איזה כלי יוצא דופן מופיע בסוף פרשת תצווה?

איש אחד בא אל הרופא ואמר לו: דוקטור, אני סובל מדלקת ראות. השיב לו הרופא: מה חשבת שתינה מזה

מחקר בסין גילה: לארטיק רמזור אין באמת טעם של רמזור...

מצאתי עבודה! איפה? בבית אבות. איך הולך? סבבא!

הבריאה

מאת יוסי שחר.
להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

בגלל שהירח מסתובב סביב צידו באותו קצב שהוא מקיף את כדור הארץ, אנחנו רואים תמיד את אותו צד שלו!

הירח הוא הלונין הסבבי היחיד של כדור הארץ והוא קטן ממנו פי 4 בקוטר!

על פני הירח יש יותר מ-300,000 שנוצרו מפגיעות של אסטרואידים ומסאוריטים!

כוח המשיכה של הירח גורם לתופעת הגאות והשפל בימים והאוקיינוסים של כדור הארץ!

הירח מתרחק מכדור הארץ במעט בכל שנה! בעוד בחמישה מיליארד שנה, הוא יהיה רחוק מספיק כדי שלא נוכל לראות יותר ליקויי חמה מלאים מכדור הארץ!

יהיו לנו אלו הימים בכל תפיסתם הכוללת, ימים אשר האמרה של "לך כנוס את כל היהודים" צריכה להיות מצלצלת באזנינו בצלצלי שמע לימים שתפרוץ אצלנו ממחבואה היהודי, התודעה הפנימית שלנו והתודעה הבאה מתוך מצפונה של הנשמה החבויה בכל נפש מישראל בקרבה פנימה החסינה יותר מכל עזותן של ההעזות היותר חצופות, הבאות מתוך הגאווה הנבוכה של הידיעות המטעות שהן מסבבות אותנו. מאמרי הראיה, איגרת פורים

סעודת פורים בערב שבת

שאלה: מתי קובעים את סעודת פורים השנה בפרזים כשחל פורים בערב שבת?

תשובה: אנו מבינים שצריכים להיכנס לסעודת שבת בתיאבון. לכן, קיימים שלושה פתרונות:

א. הרמ"א (או"ח תרצה ב) אומר שיש לאכול לפני חצות. הפתרון הזה הינו מעולה מבחינה הלכתית, אבל יש בו בעיה מבחינה מעשית, שהרי אנשים עסוקים במושלוחי מנות וכו'.

ב. לאכול אחרי חצות, אבל אז צריך להתפלל מנחה קודם, כי לא נכנסים לסעודה גדולה לפני שמתפללים מנחה. יש אומרים שצריך לסיים את הסעודה כשלוש שעות לפני השקיעה וגם לא לאכול יותר מדי כדי שישאר מקום לסעודת שבת. הפתרון הזה נוח לאנשים מבחינה מעשית, אבל יש בו בעיה מבחינה הלכתית, שהרי נכנסים לשבת בבטן מלאה ובשכרות. אמנם יהודים מצפון אפריקה נהגו כל ערב שבת לקיים סעודה שנקראת "בואי כלה" לפני שהולכים לבית הכנסת, ואף אחד לא טען שנכנסו לשבת כשהם שבעים.

ג. מוזכר בריש פרק ערבי פסחים (ק א) ובשו"ע (או"ח רע"א ד) בהלכות שבת מה שנקרא "פורס מפה ומקדש". כלומר, עושים סעודה אחת גדולה וכפולה שהיא גם סעודת פורים וגם סעודת שבת, כך לא נכנסים לשבת שבעים, כי היא סעודה אחת. כך עושים: מתפללים מנחה, אוכלים סעודת פורים, כשמגיע זמן של קבלת שבת, למשל כארבעים דקות לפני השקיעה

על סדר היום

הרב שלמה אבינר

בירושלים, מפסיקים את הסעודה, מדליקים את נרות השבת, מקבלים את השבת, ניתן גם לומר "לכו רננה" וקבלת שבת, לוקחים מפה ומכסים את הלחם, עושים קידוש על היין באמצע הארוחה, אבל לא מברכים בורא פרי הגפן שהרי כבר ברכו על היין וסומכים על הברכה שברכנו לפני כן, אוכלים לפחות כביצה פת כדי שתהיה סעודת שבת, גומרים את הסעודה, מברכים ברכת המזון עם רצה אבל לא עם 'על הנסים', ואחר כך מתפללים ערבית. יש פוסקים שאומרים ששיטה זו טובה לכתחילה, יש אומרים שרק בדיעבד יש לעשות כן. למה זה בדיעבד? כי אוכלים סעודת פורים והיא נמשכה לתוך השבת והאריז"ל אמר שלא לעשות כן לכתחילה משום שצריך לעשות לפי הסדר, קודם ערבית ואחר כך קידוש.

ועיין שלחן רבותינו על מנהגי אדמו"רי בעלזא (עמ' רנב) שמביא מלוח תמידים כסדרם (תשס"ה): יש נוהגים כשחל פורים בעש"ק להמשיך סעודת פורים לתוך הלילה, וכשקידש היום צריכים להפסיק בפריסת מפה ולקדש וכדלהלן (עי' מג"א תרצה סק"ט). אמנם ע"פ קבלה אין נכון לעשות כן, שמהפך הסדר הנעשה בליל שבת שמתחיל מקבלת שבת ועברית ואח"כ קידוש (כה"ח רע"א ס"ק כב), וכן בבעלזא לא נהגו לעשות כן כלל.

סיכום השיטות: לפני חצות, אחרי חצות וע"י הצמדת שתי הסעודות. אמנם בשיחות רבנו הרב צבי יהודה (מועדים ח"א עמ' 300-301) שמרן הרב קוק הקדים סעודת פורים קצת מהרגיל בפורים שחל בערב שבת, אבל יש הרבה פוסקים שאומרים שעדיף בבוקר.

העם עם החטופים

פקח עיניך וראה עם שלם העסוק יומם וליל בחטופים, מיליונים של אנשים מוטרים עד עומק הנפש בגלל עשרות חטופים. אשרי העם שככה לו. נושאים ונותנים, שוקלים ודואגים, אנשי תקשורת ופוליטיקאים, וכל עמך בית ישראל. העם מגובש: יש לשחרר בכל מחיר! או כמעט בכל מחיר. חילוקי דעות על המחיר. אז כמעט בכל מחיר. כולנו מאוחדים, מסביב למצוה גדולה זו. כואב, כואב, שיש חטופים. ומנחם שאנו מאוחדים. ובצדק, כי זו מצוה גדולה מן הגדולות. וכבר כתב הרמב"ם שפדיון שבויים קודם לפרנסת עניים, כי השבוי רעב, צמא, ערום, ועומד בסכנת נפשות. "לא תאמץ את ליבך", "לא תעמוד על דם רעך", "לא ירדנו בפרך לעיניך", "וחי אחיך עמך", "ואהבת לרעך כמוך", "הצל לקוחים למות" (הלכות מתנות עניים ח, ז).

ואכן אברהם אבינו יצא למלחמה עם כל תלמידיו, כדי לשחרר אדם אחד, את לוט. בני ישראל יצאו למלחמה נגד הכנעני להציל שבוייה אחת. וכן דוד, כאשר פשטו של צקלג.

אמנם יש סייגים כדי לא לעודד חטיפות וכדי לא להכביד על הציבור. כולנו יודעים איזה מחיר נורא שילמנו על עסקת ג'יבריל, עסקת שליט, וכל שאר העסקאות. אנו גם יודעים כיצד כל הפגנה מעלה את המחיר שדורש האויב. אך לא כאן המקום לדון בזה, ובמיוחד שאיננו מכירים את כל מורכבות המציאות.

אנו גם יודעים שיש עוד מסכנים, ניצולי שואה שמתלבטים כל חודש בין מזון, חימום או תרופות. חולים חסרי אמצעים לשלם תרופות מחוץ סל התרופות ונידונים למות. חיילים שנהרגו במספר גדול לאין ערוך ממספר החטופים. אנו יודעים, שעמנו היקר, שרווחת החיים מרדימה אידיאלים, התעורר עתה לאידיאל. ויתכן שגורל החטופים גרוע מכל אלה.

יתכן שאנו טועים בחלק מן המהלכים. אין זה מפליא. זה טבע האדם לטעות. אך אין זה מונע מאיתנו מלראות בהתעוררות עמנו למען החטופים, נקודה גדולה של אמת, של אור, של אהבה. אשרינו.

הצטרף לתוכנית "אנשי חיל"

של הרבנות הצבאית ומוסדות אריאל

העתיד שלך מתחיל כאן!

- לימודים לבחינות ההסמכה לרבנות "יורה יורה"
- מלגת לימודים גבוהה ומכובדת
- הסמכה לקצונה ושירות כרב צבאי
- מקצוע ביד והתחייבות לשירות קבע לבוגרים

תנאי קבלה:

- גיל 22-25
- לאחר פרק שירות החובה בצבא
- לאחר או במהלך לימודים בישיבה

מחזור ג' פתוח להרשמה כעת!

למידע נוסף חפש "תוכנית אנשי חיל" ברשת